

נשמתא דאורייתא

הורים וילדים לומדים חסידות בצוותא

ערב שבת קדוש
פרשת בשלח - י"ב שבט תש"פ
> 402 | 017 <

"באתי לגני, אחותי פלה" - ב

עבודה אישית

אבא/אמא: בשבוע שעבר למדנו שבכדי להקים את המשכן עלינו להתנהג בשטות של קדשה. מה זה אומר? איך עושים את זה? מסביר הרבי הר"צ:

וזהו "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" בתוך כל אחד ואחד,

התורה לא אומרת "ושכנתי בתוכו" - של המשכן, אלא "ושכנתי בתוכם" - בתוך כל יהודי שעושה בלב שלו משכן להשם.

איך עושים את זה?

וזה בא על ידי עבודת האדם בעבודת הבורים שלו, שפועל לאהפכא חשוקא לנהורא, והינו להפך את הלמטה מן הדעת דעולם, שיהיה מזה למעלה מן הדעת,

כמו שהמשכן נבנה מ"עצי שטים", כך גם המשכן שבלב שלנו נבנה מהפיכה של השטות של העולם, לשטות דקדשה.

"השטות של העולם"

ילד/ילדה:

דישנם כמה דברים באדם שהוא נוהג ועושה כן ויילע אזוי טוט וועלט (כי כך נוהג העולם לעשות), והדברים האלה הם כמו חק שבלתי מזיזים אותו ממקומו לפי דכן הוא הנהגת העולם, וכמו בכמה עניני נימוס והדומה כו', הנה את זה צריכים להפכו אל הלמעלה מן הדעת בעבודה,

הספור הנסידי הקצר

שומחה של מצוה

בקהלות רבות נהגו להתפלל בט"ו בשבט שיזכו לאתרוג נאה ומהדר לקראת חג-הסוכות הבא. בהקשר זה נספר את הספור הבא, כפי שספר אותו המשפיע הנודע ר' מענדל פוטרפס עליו-השלום:

שנה אחת הזמין ר' איצ'ה מתמיד אתרוג לחג-הסוכות, מעיר אחרת, אף עד בקרו של יום ראשון דחג-הסוכות לא הגיע האתרוג לידיו. הצער שנגרם לר' איצ'ה בשל כך, היה כל-כך רב, עד שנכר היה עליו כי הוא איננו מסגל לשאת זאת.

רק בשעות הבקר המאחרות הגיע שליח מסניף הדאר המקומי והביא לר' איצ'ה את האתרוג. כמו עיני ראיתי את גדל השמחה ואת החיוך הרחב שהתפשט על פניו של ר' איצ'ה בשעה שקבל את האתרוג. איני מוצא מלים לתאר שמחה זו, שמחה של מצוה, אצל ר' איצ'ה...

במשך 10 שבועות לומדים הורים וילדים

לרגל 70 שנה לנשיאות וחגיגת ה-400 גליונות נשמתא דאורייתא

בין כל הלומדים יוגרל דולר שהתקבל מידיו הק' של הרבי בנוסף בכל קהילה תתקיים הגרלה על סידור מעור

המבצע מתקיים בין התאריכים י"א שבט - י"א ניסן, הרישום מתבצע אצל הרכז במקום לימודך. לשאלות וברורים: veheshivlev770@gmail.com

המבצע נשמתא דאורייתא לאלפי הורים וילדים בארץ ובעולם
מוקדש לעילוי נשמת האשה החשובה
מרת ברכה רחל בת ר' משה ע"ה
אשת החסד נעימת הליכות וגומלת חסדים אשר מסרה את נפשה למבצע נרות שבת קודש (נש"ק) של כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו, וכן עסקה בהכנסת אורחים ומעשי חסד של מתן בסתר, וגידלה דור ישרים יבורך יחד עם בעלה הרב ר' ברוך הכהן שיחי' אייזנברג ת.נ.צ.ב.ה.

המבצע נשמתא דאורייתא לאלפי הורים וילדים לזכות:
ר' ברוך הכהן שיחי' אייזנברג להצלחה רבה בכל המצטרך בגו"ר
נדפס ע"י ולזכות ר' שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם: שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, איילה שיחי' אייזנברג. הושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחי' גוטמן

"כאשר הגיעה אלינו השמועה הנוראה על פטירתו של הרבי הר"ב, חשבתי לעצמי, אולי זהו הסימן לסיום השליחות, עליו דבר הרבי. שגרתו מכתב אל בנו ממלא מקומו, הרבי הר"צ, ושאלתי האם יכול אני לשוב למקומי ולביתי. באגרת המענה שלו כתב לי הרבי החדש דברים מדהימים: 'פדמה שאבא אמר שכשיגיע הזמן יהיה לך סימן'. הייתי אחוז שרעפים כאשר קראתי את אגרתו הקדושה. הן הרבי החדש לא היה נוכח בחדר בשעת שיחתי עם אביו ומעולם לא ספרתי לו עליה, מהיכן יכול היה לדעת מה אמר לי אביו בארבע עינים? המשכתי בשליחותי בקולין והמתנתי לסימן...

"יום אחד כאשר אני וידידי הטוב, בעל התשובה, יושבים בבית ומשוחחים, נשמעת דפיקה על הדלת. בפתח עמד הדור שהביא לי מכתב מן הרבי הר"צ. התרגשתי מאוד. נטלתי את ידי, חגרתי את עצמי בגרטל, וכיון שפאמור לא היו שום סודות ביני ובין חברי, התחלתי להקריא בקול את מכתבו של הרבי.

"במכתבו כתב לי הרבי בקשה, לסייע לו בדבר אשה ענונה שבעלה נטש אותה לאנחות. הרבי תאר את בעלה הנמלט כיצד הוא נראה, ובקש ממני שאעשה הכל לסייע באתור הבעל הבורח.

"מדוע הרבי פונה דוקא אלי? תהיתי בקול

"כשהרמתי את עיני מהנייר, נדהמתי. פניו של ידידי בעל התשובה היו לבנות פסיד הוא נשען אחרון בחלשה ונראה כמו אדם במצוקה... פתאום שמתי לב שתאורו של הרבי קולע בדיוק נמרץ למראהו של ידידי הטוב... ידידי הקר לא היה אחר מאשר אותו בעל מעגן שנמלט מאשתו והגיע עד הנה. עיניו של הרבי ראו עד לשם! לשלח מכתב שיגיע בדיוק בעת שהוא יושב מולי ואני יכול להשוות בין הפרופיל ששרטט הרבי לבין המציאות!...

"בו במקום החלטנו שנינו לנסע יחד אל הרבי. הראשון שנכנס באותו יום כאשר עמדת בדירתו החדר, הייתי אני. שאלתי את הרבי "האם זהו הסימן", והרבי ענה בחיוב. אף יצאתי, ונכנס ידידי בעל התשובה שראה כמו עיניו את רוח קדשו של הרבי, התרגש מאוד וקרא בחרדה: "רבי זה אני" ומיד צנח מתעלהף..."

"שוב חלף זמן רב. יום אחד הולף לו ר' שמחה ברוחב והנה לקראתו פוסע היהודי עם הפתק... אף ראה את ר' שמחה, וזהו אותו קמי שנכח בחדרו של הרבי, והוא מיזמתו נגש אליו ושאל בהתפעלות. "האם אתה זוכר מה שארע אתי באותה יחידות?"

"ודאי", ענה ר' שמחה כשהוא חש ספוק גדול מכף שהנה, הנה, חידה עתיקת יומין המנקרת בנפשו שנים רבות, עומדת לבוא על פתרונה.

"האיש קרא בהתרגשות רבה. "אין! אין! כמו הרבי שלכם!". ומרב התרגשות חזר וכפל את דבריו "אין כמו הרבי שלכם!" ומיד גולל את סודו.

"כזכור לך הגעתי עם פתק כפול, ועל כל השאלות הרבי ענה לי. רק על השאלה האחרונה סרב לענות... זאת הייתה השאלה החשובה ביותר בפתק..."

"קצת אגלה לך את תכנה של השאלה... הציעו לי הצעת שדוך מסימת שנתאמה לי מאוד מתאימה, ורציתי לדעת האם הרבי מסכים. הרבי התחמק בכל כוחו ולא רצה לענות לי. ואני לא הבנתי. אף כאשר חזרתי לעירי נדהמתי לגלות כיצד עיניו של הרבי שולחות קרני אורה עד למרחקים, והכל גלוי וידוע לפניו. אותה אשה שהצעה לי, נפטרה לפתע, לאחר שיצאתי מהעיר. כאשר שהיתי בחדרו של הרבי היא כבר לא הייתה בין החיים. הרבי ראה זאת ברוח קדשו ולא רצה לצערני בגלוי הדבר, לכן פלא את תשובתו בלבול ולא גלה לי את העבדה המצערת, אף גם לא חש לענות על השאלה כיון שכבר לא הייתה מעשית..."

(מפי ר' מיכל וישצקי שיחיה, ששמע את הספור מר' שמחה גורדצקי בעת שהתגורר בביתו בטשקנט)

שם משפחה: שם פרטי:

למדתי עם:

חתימת הורים:

שבת קדוש פרשת בשלח - י"ב שבט תש"פ > 402 | 017

בְּדַרְכֵי הַחֲסִידִים

יְחִידוֹת שְׂמִימִיּוֹת בְּחֶדְרוֹ שֶׁל הַרְבֵּי הָרַי"צ

הַחֲסִיד ר' שְׁמֻחָה גוֹרְדֹדְצְקִי עָלָיו הַשְּׁלוֹם נִכְנָס פַּעַם כְּדָרְכוֹ לַיְחִידוֹת אֲצֵל הַרְבֵּי הָרַי"צ, עוֹד בְּהִיּוֹתוֹ בְּרוֹסְיָה, לְתַת דו"ח מֵהַשְּׁלִיחִיּוֹת הַנּוֹדְדוֹת שֶׁלוֹ בְּרַחֲבֵי רוֹסְיָה.

כְּשֶׁהִסְתַּיְמָה הַיְחִידוֹת הוֹרָה הַרְבֵּי הָרַי"צ לר' שְׁמֻחָה לְהַמְתִּין בְּחֶדֶר, וְכִּי הוּא זָכָה לְהִיּוֹת עַד לַיְחִידוֹת שֶׁל כְּמָה יְהוּדִים שְׂנֵכְנְסוּ לְרַבִּי בְּאוֹתָה עֵת. לְיָמִים סִפֵּר ר' שְׁמֻחָה עַל שְׁלוֹשׁ יְחִידוֹת שְׂמִימִיּוֹת בְּהֵן הוּא זָכָה לְחֻזוֹת. כָּל יְחִידוֹת וְהַסְּפּוֹר שָׁלָה.

הִיְהוּדִי הֶרְאָשׁוֹן נִכְנָס לְחֶדֶר. הִתְקַרַּב, וְשָׁאַל אֶת הַרְבֵּי: "רַבִּי, הֲאִם הַבְּנֵי נִכּוֹן אֶת הַסִּימָן?" הַרְבֵּי נִעֲנַע בְּרֹאשׁוֹ לְאוֹת הַסְּכָמָה, וְעָנָה לוֹ: "יַעַ, יַעַ, יַעַ" (כן, כן, כן). שָׁמַע הָאִישׁ אֶת הַתְּשׁוּבָה. יָצָא מִן הַחֶדֶר וּבְכִי הִסְתַּיְמָה הַיְחִידוֹת הֶרְאָשׁוֹנָה.

מִיָּד אַחֲרָיו נִכְנָס יְהוּדִי נוֹסֵף. פָּנָיו לְכַנּוֹת כְּסִיד וְהוּא רוֹעֵד בְּכָל גּוּפוֹ. הוּא פֹלֵט קְרִיאָה נְרַגְשָׁת. "רַבִּי, זֶה אֲנִי!" ("דָּאָס בֵּין אִיךְ") וּמִיָּד הִשְׁתַּטַּח עַל הָאָרֶץ מִתְעַלֵּף. הַמְזַכִּיר שֶׁהִזְעֵק אֶל הַחֶדֶר שִׁפָּף עָלָיו מֵיַם וְעוֹרָרוּ מֵעֵלְפוֹנוֹ. כְּשֶׁקָּם, יָצָא מֵהַחֶדֶר וְכִי הִסְתַּיְמָה הַיְחִידוֹת הַשְּׂנִיָּה.

לַיְחִידוֹת הַשְּׁלִישִׁית נִכְנָס אָדָם שְׁמֻחָה פָּנָיו וּלְבוּשׁוֹ הַעִידוֹ עָלָיו שְׂאִינוֹ נִמְנָה עַל עֵדֶת הַחֲסִידִים. הוּא הִגִּישׁ לְרַבִּי פ"ג וּבִיָּדוֹ נִשְׂאָר עֵתֵק, וְכִי עָבַר יַחַד עִם הַרְבֵּי עַל כָּל הַשְּׁאֵלוֹת שֶׁהָיוּ רְשׁוּמוֹת עַל הַנֶּזֶר. עַל כָּל שְׂאֵלָה יַעֲץ לוֹ הַרְבֵּי מָה לַעֲשׂוֹת וְכִיצַד יִנְהַג. וְהִנֵּה כְּשֶׁהִגִּיעַ לַשְּׂאֵלָה הֶאֱחָרְזָנָה, שִׁתַּק הַרְבֵּי. אִךְ הַשְּׂאֵל שָׁב וַחֲזַר עַל הַשְּׂאֵלָה.

"אֲנִי לֹא עוֹר", הִגִּיב הַרְבֵּי (כְּמִי שְׂאוֹמֵר: "רְאִיתִי אֶת הַשְּׂאֵלָה")... אִךְ הַשְּׂאֵל הִיָּה עַקְשָׁן וְהַפְּצִיר בְּרַבִּי. וְאֵז עוֹנָה לוֹ הַרְבֵּי תְּשׁוּבָה שְׂנִיָּה: "אֲנִי לֹא חֵרֵשׁ" (= "שְׁמַעְתִּי אוֹתְךָ"). הִיְהוּדִי הִתְעַקֵּשׁ בְּשְׁלִישִׁית שֶׁלֹּא יִשְׂאִיר אוֹתוֹ בְּלֹא מַעֲנָה. אוֹ אֵז חָרַץ הַרְבֵּי תְּשׁוּבָתוֹ. "שְׁמַעְנִי נָא. יְהוּדִים רַבִּים מְחַכְּמִים בְּחוּץ... וְהוּא יָצָא חוֹצֵה וְכַתְּפֵיו שְׂחוּחוֹת.

ר' שְׁמֻחָה רוֹאָה כָּל זֹאת וְתַמְיָהָה עֵלְתָה בְּלִבּוֹ.

-

חֲלָפוֹ שָׁנִים. ר' שְׁמֻחָה הִמְשִׁיךְ בְּנִסְיָנוֹתָיו בְּרַחֲבֵי רוֹסְיָה. בְּאֶחָד הַיָּמִים הוּא הוֹלֵךְ בְּרַחוּב, וּמִי בָּא לְקַרְאוֹ אִם לֹא אוֹתוֹ יְהוּדִי שְׂנֵכְנְסוֹ הֶרְאָשׁוֹן לַיְחִידוֹת וְשָׁאַל אֶת הַרְבֵּי "הֲאִם הַבְּנֵי אֶת הַסִּימָן?"...

"אֲסַפֵּר לְךָ אֶת הַסְּפּוֹר כְּלוֹ", נִעֲנָה הַיְהוּדִי בְּרִצּוֹן לְבִקְשָׁתוֹ שֶׁל ר' שְׁמֻחָה. "זֶה הִיָּה לְפָנַי שָׁנִים רַבּוֹת, עוֹד בְּחַיָּיו שֶׁל הַרְבֵּי חֵרֵשׁ"ב. יוֹם אֶחָד קָרָא לִי הַרְבֵּי חֵרֵשׁ"ב וְהִסִּיל עָלַי שְׁלִיחוֹת לְשִׁמֵּשׁ כְּשׁוֹחֵט בְּעִיר קָלִי, הַנְּמַצָּאת לֹא הִרְחַק מִמּוֹסְקָבָה.

כְּחִסִּיד נֶאֱמָן הַסְּכָמָתִי מִיָּד, אֲלֵא שְׂשָׂאֵלָה אַחַת הַעֲזָתִי וְשָׂאֵלְתִי: רַבִּי, עַד מָתִי אֲשָׂאֵר שֵׁם, כִּיצַד אֲדַע שְׁשְׁלִיחוֹתִי הַסְּתַיְמָה? עַל כֵּן הִשִּׁיב לִי הַרְבֵּי בְּמִשְׁפָּט אֶחָד קָצֵר: 'כְּשִׁיגִיעַ הַזְּמַן, יְהִיָּה לְךָ סִימָן'.

"יָצָאתִי לְאוֹתָה עִיר וּבְמַהֲלָךְ הַזְּמַן זְכִיתִי לְקַרֵּב שָׁם יְהוּדִים לְחַיֵּי תוֹרָה וּמִצְוֹת, אִךְ עַקֵּר הַסְּפּוֹק שְׁלִי הִיָּה מֵאוֹתוֹ יְהוּדִי שֶׁהִיָּה רְחוֹק מִחַיֵּי תוֹרָה וּמִצְוֹת, וּבְעִמְלָל רַב הַפְּכָתִי אוֹתוֹ לְבַעַל תְּשׁוּבָה אֲמַתִּי. הוּא זָנַח אֶת אֶרֶץ חַיָּיו הַמְּקַדֵּם, וְהִפָּךְ לְעוֹבֵד הַשֵּׁם כְּפִשׁוּטוֹ. שְׂרָרָה בֵּינֵינוּ יְדִידוֹת עֲזָה וּנְדִירָה, עַד שֶׁהִגְעֵנוּ לְקַרְבַּת לְכַבּוֹת בְּדִרְגָּתָהּ הַגְּבוּהָה בְּיוֹתֵר לְלֹא שׁוֹם מְחִיצוֹת, וְלֹא הַסְּתַרְנוּ אִישׁ מֵרַעְהוֹ שׁוֹם דְּבָר.

וְעַל כֵּן אוֹמֵר הַזֶּהֱר (כְּפִי שְׂמַכִּיא אֲדָמוֹ"ר הָרַי"צ בְּתַחֲלַת מֵאָמֵר "בְּאִתִּי לְגַנִּי") - שְׂכַאֲשֵׁר כּוֹפִים אֶת הַצַּד הָאֲחֵר, זֶה שְׂמַתְנַגֵּד אֶל הַקְּדֻשָּׁה - גּוֹרְמִים שֶׁהָאוֹר הָאֱלֹקִי הַעֲלִיּוֹן יֵאִיר וְיִשְׁרָה בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, כְּפִי שִׁיְהִיָּה בְּבִיאַת מְשִׁיחַ.

לְכֵּף אָנוּ זֹכִים עַל יְדֵי שְׂאָנוּ מִפְּסִיקִים לְנַהֵג בְּשִׁטּוֹת הָעוֹלָם וְהַיָּצֵר הָרַע, וּמַתְנַהֲגִים בְּאִפְסָן שֶׁל שִׁטּוֹת דְּקֻדְשָׁה - קִיּוּם הַתּוֹרָה וּמִצְוֹת בְּהַדּוּר.

הַלְקָח:

עָלֵינוּ לְדַאֵג שֶׁהַזְּמַנִּים שֶׁל לְמוֹד הַתּוֹרָה וְהַתְּפִלָּה יְהִיוּ אֲצִלְנוּ הַעֵקֶר. כֵּן הַשֵּׁם יֵאִיר בְּתוֹכְנוּ וּבְכָל הָעוֹלָם כְּלוֹ, בְּבִיאַת מְשִׁיחַ צְדִיקְנוּ.

נִקְדָּה מְשִׁיחָה

לְקוֹעַ אֶת הַיָּם

יְלֻד/יְלֻדָּה: אַחֲרֵי יְצִיאַת מִצְרַיִם הִתְרַחַשׁ פְּלֹא גְדוֹל, קָרִיעַת יַם סוּף. אָבֵל אִם נִתְבוֹנָן, נִרְאָה שֶׁזֶה לֹא הִיָּה סֵתֵם נֹס. הַיָּם, שֶׁעַד לְפָנַי רַגַע הִיָּה מְכַשׁוֹל וּמְחַסּוֹם בְּפָנַי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, הִפָּךְ לְחוֹמָה שֶׁהִגְנָה עֲלֵיהֶם מִיַּמִּינָם וּמִשְׂמָאלָם. לֹא רַק שֶׁהוּא לֹא הִפְרִיעַ לָהֶם, הוּא עָזַר לָהֶם.

בְּזָכוֹת מִי זָכוּ יִשְׂרָאֵל לִגְס קָרִיעַת יַם סוּף?

אֲבָא/אֲמָא: חֲכָמֵינוּ זְכָרוֹנָם לְבָרְכָה (חז"ל) מְסַפְּרִים לָנוּ שִׁילְדֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁהָיוּ בְּאוֹתוֹ זְמַן, הִצְבִּיעוּ וְאָמְרוּ "זֶה אֶ-לִי וְאֲנוּהוּ". הֵם אֵלוֹ שֶׁהִפְרִיּוּ תַחֲלָה - לְפָנַי כָּל עַם יִשְׂרָאֵל - בְּבוֹרָא הָעוֹלָם וְהוֹדוּ לוֹ עַל הַנֶּס הַגְּדוֹל.

כָּאֵן אֲנַחְנוּ רוֹאִים אֶת כּוֹחַ הָאֲמוּנָה שֶׁל יְלָדֵי יִשְׂרָאֵל. אֵלֶּה שְׂגָדְלוֹ בְּמִצְרַיִם, בְּזְמַנִּים הַכִּי קָשִׁים לָעַם יִשְׂרָאֵל, אִךְ הִתְחַנְּכוּ לְרֹאוֹת וּלְהַכִּיר אֶת הַשֵּׁם. הַרְבֵּי מְסַבִּיר כִּי בְּזָכוֹת הָאֲמוּנָה שֶׁל אוֹתָם יְלָדִים, נִבְקַע הַיָּם, הַמֵּיִם הִפְכוּ לְחוֹמָה, וְאִפְלוּ הַצְּפוּרִים אָמְרוּ שִׁירָה - הָעוֹלָם כְּלוֹ הִפִּיר בְּהַשֵּׁם. לְכֵן גַּם נִקְרָאת שְׁבַת זוֹ 'שְׁבַת שִׁירָה'.

יְלֻד/יְלֻדָּה: כֵּן גַּם כִּיּוֹם, בְּדוֹר שְׁלֵנוּ, כְּאֲשֶׁר אֲנַחְנוּ מְאֲמִינִים וּבוֹטְחִים בְּהַשֵּׁם, אֲנַחְנוּ יְכוּלִים לְהַתְנַבֵּר כָּל הַקְּשָׁיִים, לְעַבֵּד אֶת הַשֵּׁם כְּרֹאוֹי לְיָלֵד יְהוּדִי וְחֲסִידִי וּלְהַבִּיא אֶת הַגְּאֻלָּה הַשְּׁלֵמָה.

הַלְקָח:

כְּאֲשֶׁר יְלָד יְהוּדִי יוֹדַע שֶׁשׁוֹם דְּבָר בְּעוֹלָם לֹא יְכוּל לְהַפְרִיעַ לוֹ לְקַיֵּם אֶת רִצּוֹן הַשֵּׁם, לֹא רַק שְׂאִין לוֹ הַפְּרַעוֹת בְּדַרְכּוֹ, אֲלֵא הַמְכַשׁוֹלִים וְהַנְּסִיווֹת הוֹפְכִים לְעֵזֶר וּלְמַגֵּן וּמְסִיעִים לוֹ לְעַבֵּד אֶת הַשֵּׁם.

(מְעוּבָד ע"פ לְקוֹ"שׁ ח"ב עמ' 524)

הַרְבֵּי הָרַי"צ נֹתֵן לָנוּ דְגָמָה: יֵשׁ דְּבָרִים בְּעוֹלָם שֶׁהֵם לֹא שְׂכָלִיִּים, הֵם לֹא נִתְנִים לְשִׁנוּי כִּי מִיִּשְׁהוּ חוֹשֵׁב אַחֲרַת, אֲלֵא זֶה כְּמוֹ 'חֵק' שְׂכָלִים צְרִיכִים לְקַיֵּם.

וְכִמוֹ עַל דְּרָף מְשָׁל זְמַנֵּי הָאֲכִילָה וְזְמַנֵּי הַשְּׂנָה, הִנֵּה מְצַד הַרְגֵּשׁ הָעוֹלָם הֵם קְבוּעִים בְּעֵתִים וְזְמַנִּים, וְגַם כְּשֶׁצָּרִיף לְהַתְעַסֵּק בְּמִשְׂא וּמִתֵּן - וּמְכַל מְקוּם - הִנֵּה זְמַנִּים הָאֵלוֹ עַל פִּי הָרַב בְּלִתִּי נְזֻזִים וּבְלִתִּי נְדָחִים כָּלֵל וְעַקֵּר, וְזְמַנֵּי הַקְּבִיעוּת שֶׁל תּוֹרָה וְתַפְלָה הֵם נְדָחִים וְאִין לָהֶם קְבַע, וְיֵשׁ שֶׁהֵם נְדָחִים חֹסֵי וְשְׁלוֹם לְגַמְרִי,

כְּשֶׁמְדַבֵּר עַל זְמַנִּים שֶׁל אֲכִילָה אוֹ שִׁנָּה, כְּלָם יוֹדְעִים שֶׁעַכְשָׁו זֶה הַזְּמַן לְאָכַל אוֹ לִישׁוֹן, אֲסוּר לְפַסְפֵּס... לְעַמַּת זֹאת, זְמַנִּים שֶׁל לְמוֹד תּוֹרָה אוֹ תַפְלָה, עֲשׂוּיִים לְהַדְחוֹת חֲלִילָה.

חֶשְׁבוֹן נַפְשׁ

אֲבָא/אֲמָא: זוּהִי הַרִי שְׁטוֹת גְּדוֹלָה:

הִנֵּה הָאָדָם אֲשֶׁר נֹתֵן אִיזָה חֶשְׁבוֹן לְנַפְשׁוֹ, הָאִם יֵשׁ אִיזָה חֲכָמָה בְּהִנְהָגָה כְּזוֹ, דְּמִי הוּא הַיּוֹדַע עֵתוֹ וְזְמַנוֹ, וְכִדְאִיתָא בְּמַדְרַשׁ רַבָּה "אִין אָדָם שְׁלִיט לּוֹמֵר הַמְתִּינוּ לִי עַד שֶׁאֲעֲשֶׂה חֶשְׁבוֹנוֹתִי וְעַד שֶׁאֲצַוֶּה לְבֵיתִי כו"'

וְאִיף יִתֵּן כָּל נַפְשׁוֹ עַל דְּבָר שְׂאִין בוֹ מִמֶּשׁ כָּלֵל, וְעַל הַעֵקֶר מַה שֶׁהִיָּתָה הַפְּוֵנָה בִּירִידַת נִשְׁמָתוֹ לְמַטָּה הוּא שׁוֹכַח לְגַמְרִי, וְהוּא רַק מְצַד הַרוּחַ שְׁטוֹת שְׂמַכְסָה עַל הָאֲמַת,

הַרִי הַנְּשָׂמָה שְׁלָנוּ יִרְדָּה לְעוֹלָם לְזְמַן קָצוּב, שְׂאֲנַחְנוּ כָּלֵל לֹא יוֹדְעִים מַהוּ. אֵז אִיף יִתְכַן שְׂאָדָם יִבְזָבַז אֶת הַזְּמַן עַל דְּבָרִים חֲמִרִים שְׂאִינָם חֲשׁוּבִים כָּלֵל לְנִשְׂמָה וְלִשְׁלִיחוֹת שְׁלָנוּ בְּעוֹלָם, וְלַעֲמַת זֹאת אֶת הַעֵקֶר - הַמְטָרָה שֶׁלְשָׂמָה יִרְדְּנוּ לְעוֹלָם, קִיּוּם הַתּוֹרָה וּמִצְוֹת - הוּא יִשְׁכַּח! זֶה רַק בְּגַלֵּל הַרוּחַ שְׁטוֹת שֶׁל הַיָּצֵר הָרַע, שְׂמַכְסָה וּמְסַתִּירָה אֶת הָאֲמַת הָאֱלֹקִית.

יְלֻד/יְלֻדָּה: הַתְּפַקִּיד שְׁלָנוּ הוּא לַעֲשׂוֹת הַהֶפֶךְ מִמַּנְהַג הָעוֹלָם בְּדְבָרִים אֵלוֹ:

הִנֵּה זֹאת תְּהִיָּה עֲבוֹדַתוֹ לְהַפֵּךְ שְׁטוֹת זֶה דְּעוֹלָם, וְיַעֲמֵד עַל נַפְשׁוֹ וְיִקְבַע לוֹ עֵתִים לְתוֹרָה, וְאֵז הִנֵּה "וְשִׁכַּנְתִּי בְּתוֹכְכֶם", שִׁיֵּאִיר לוֹ גְלוּי אוֹר אֱלֹקִי בְּנַפְשׁוֹ,

כְּאֲשֶׁר נִדַע שֶׁהַזְּמַנִּים שֶׁל הַתּוֹרָה וְהַתְּפִלָּה הֵם הַקְּבוּעִים וְאוֹתָם אִי אֲפָשֵׁר לְהִזִּיז כָּלֵל, וְלֹא מְשַׁנָּה מַה אֲנִשִּׁים סְבִיבֵנוּ אוֹמְרִים, אֵז נִזְכָּה שֶׁהַשֵּׁם יִשְׁרָה וְיֵאִיר בְּתוֹכְנוּ.

בְּמֵאָמֵר שֶׁל שְׁנַת תַּשְׁל"ה, הַרְבֵּי הוֹסִיף שֶׁהַעֵקֶר הִיא עֲבוֹדַת הַתְּפִלָּה שְׁבָה הָאָדָם יְכוּל לְהַגִּיעַ לְבִטּוֹל וְלְהַתְּאַחְדוֹת עִם הַשֵּׁם, כְּפִי שְׂמַסְפֵּר עַל אֲדָמוֹ"ר הַזְּקֵן שֶׁהִיָּה מְגִיעַ לְדְבָקוֹת וּמְצַטֵּט אֶת הַפִּסּוֹק "מִי לִי בְּשָׂמַיִם וְעַמָּךְ לֹא חִפְצָתִי בְּאָרֶץ" - שֶׁהוּא רוֹצֵה רַק אֶת הַשֵּׁם בְּכַבּוּדוֹ וּבְעִצְמוֹ... וְכֵן הַתְּפִלָּה תִּשְׁפִּיעַ עַל כָּל הַיּוֹם שְׁלֵאֲחֲרִיָּה.

כֵּן נְבִיא אֶת הַמְּשִׁיחַ!

אֲבָא/אֲמָא: וְזֶהוּ כִּד אֲתַכְפִּיא סְטְרָא אַחֲרָא, שְׁעַל יְדֵי שְׁפוּעַל לְהַפֵּךְ אֶת הַשְּׁטוֹת דְּנַפְשׁ הַבְּהִמִית אוֹן דְּעַם קֵאָף פּוֹן וְעוֹלֵט (וְאֵת הַהִתְלַהֲבוֹת שֶׁל הָעוֹלָם) אֶל הַקְּדוּשָׁה בְּקִיּוּם הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת, אֵז אֲסַתְּלַק יְקָרָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא בְּכוּלְהוּ עֲלָמִין, שְׂמֵאִיר וּמַתְנַלָּה אוֹר הַסּוֹבֵב כָּל עֲלָמִין.